

ἀκροαταὶ δὲ τῶν ἀρρενωπῶν ἑσμάτων κ' ἐνθουσιωδῶν δημοτικῶν μελωδιῶν τῶν πανηγυριστῶν.

Γειτόνισσα! γειτόνισσα! μικρὴ γειτονοπούλα!
γιὰ μᾶς τὰ περιστέρια σου ποῦρχονται ἔς τὴν αὐλή μου
σκυλίζου τῶν τῶν στάρι μου, πίνουν καὶ τὸ νερό μου,
παίρνουνε καὶ ἔς τὰ νύχια τους τὸ χῶμα τῆς ἀδῆς μου.
κλπ.

Ἄλλ', ὡς ἐνθυμείσθε, ἀπὸ τῶν θελξικαρδίων τούτων ἀπολαύσεων, αἴρῃς παρέσυρεν ἡ Μοῦσα ἡμᾶς καὶ ἐκεῖσε, ἐνθα φρικιῶντες καὶ ριγυῶντες παρεστήμεν μοιραίως μεταξὺ τῶν εὐζώνων ἐπὶ τὸ θεϊκῆρδιον καὶ θλιθερώτατον ἐκεῖνο ἀδελφοκτονίας καὶ αὐτοκτονίας δρᾶμα, τὴν ἀκουσίας μαιφρονίας ἐκεῖνην τρυγφιδίαν, δακρυβρέκτους δὲ καὶ ὑπὸ τῆς φρίκης πελιθνοῦς ἀπέσυρεν ἡμᾶς ἐκεῖθεν ἡ Μοῦσα, ὅτε ὑπὸ τὴν δρόσον νεφελοσκεπούς νυκτὸς ὕδοιποροῦντες, ἤκούσαμεν περὶ μέσας νύκτας τὸ νύκτιον παράπονον ἀγαπῶντος μνηστῆρος, ὅστις κατὰ τὴν πλῆττουσαν καὶ τὴν καρδίαν αὐτοῦ νόσουςαν ἐκεῖνην σκοτόμειναν, μακρὰν τῆς καλῆς του μνηστῆς εὐρεθείς, παραπονεῖται κατὰ τοῦ ἄστρου καὶ τῆς ἀποκρυβείσθης πανσελήνου.

Τᾶστρο καὶ τὸ Φεγγάρι τί μ' ἐμάρανε
δὲν φέγγει γιὰ νὰ πάγω ἔς τὴν ἀγάπη μου.

Συνηγεθῆσαμεν δὲ τὸν ἀνυπόμονον ἐκεῖνον ἐρωτῶλον παραπαιγιάρην, ὑπὸ τῆς Μούσης ὀδηγούμενος εἰς πολίγυνην τινὰ παραλίαν, ὅπως μετὰ τὰς ρητινώδεις τῶν ὁρέων εὐδύμοις πνοῆς καὶ τῆς ἰωδαίου ποντιᾶδος αἴρας ἐπ' ὀλίγον ἀπολαύσωμεν.

Πρόκειται λοιπὸν σήμερον ἡ θαυμαστὴ ἡμῖν Μοῦσα νὰ παραστήσῃ πρὸ ἡμῶν, ὡς διὰ κινηματογράφου τινός, σκηνὴν τῶν συνήθων μὲν ἐν ἀνθρώποις, ἀλλὰ διὰ ζωηρῶν χρωμάτων εἰκονιζομένην. Καὶ ἰδοὺ τίθηται ἡ Μοῦσα ἡμῶν εἰς κίνησιν τὰς φωτογραφικὰς καὶ ἠλεκτρικὰς μηχανὰς αὐτῆς πρόσωμεν τὸ ὄμμα τῆς φαντασίας ἡμῶν καὶ θέσμεν ζωηρὸν θά παραστή ἐπὶ τοῦ πρὸ ἡμῶν πανίνου λευκώματος, ἐφ' οὗ ὀπισθεν ἐκ τῶν παρφημένων χρόνων ἡ δημοτικὴ Μοῦσα ἐξαποστέλλει ἡμῖν αὐτὴν εἰς θεᾶν καὶ ἰδοὺ.

Παρθένος καλῆ, κόρη τοῦ λαοῦ, εἰς τὰ στήθη τῆς ὁποίας ἐνοικοῦσι τὰ ἀγνὰ τῆς τιμιότητος, πίστεως καὶ φιλοτιμίας συναισθήματα, τὰς δὲ δροσώδεις παρειὰς αὐτῆς πολλαίς τῆς ἡμέρας τὸ τῆς αἰδημοσύνης διαχρωματίζει ἐρύθημα, κάθη-

ται παρὰ τὸ παράθυρον τῆς καθαρῆς οἰκίας τῆς, ἐργόχειρον δ' ἐκ τῶν τῆς προικὸς αὐτῆς εἰς χεῖρας ἔχουσα, ρίπτει ἐνίοτε καὶ περιφοδᾶ τινὰ, διάττοντα, πρὸς τὸν ἕξω κόσμον βλέμματα, τίς οἶδε, τίνα θρύλλον συγκινητικὸν τῆς καρδίας τῆς, τίνα ψίθυρον, εὐχέστον εἰς τὴν ψυχὴν τῆς, μεταξὺ τῶν ἡραιοῦν γονέων αὐτῆς παραγόμενον νὰ ἤκουσεν. Καὶ ἵνα ἡμεῖς, ὡς πάντοτε, ἀκριτόμυθοι τὰ κρυφὰ φανερὰ ποιήσωμεν, ταῦτα εἰς τὴν μνηστῆραν αὐτῆς ἀπέβλεπον καὶ τὴν τοιαύτην παρθένον, ζῶσαν καὶ φυσικὴν κόρη, μνηστεύεται εὐζωνος νεανίας, τῆς αὐτῆς κοινωνικῆς βαθμίδος, ἐκ τῶν ἀποδημητικῶν ἐκεῖνων ἀνδρῶν, τῶν ὑποχρέων νὰ κερδίζωσι τὰ τοῦ βίου μακρὰν τῆς πατρίδος των, ἐν τῇ ξένη ἐργαζόμενοι καὶ κατὰ μακρὰ τινὰ διαστήματα εἰς τοὺς κόλπους τῶν οἰκογενειῶν των, τῶν συγγενῶν καὶ ἄλλων φίλων ἐπανακάμπτοντες μνηστευσάμενος λοιπὸν καὶ ὁ ἡμέτερος τὴν ἐκλεκτὴν τῆς καρδίας του, μετ' οὐ πολὺ ἐξ ἀνάγκης ἀπέρχεται εἰς τὴν ξένην, ἐνθα μακρὰν ἤδη καὶ τῆς μνηστῆς του ὦν πικρότερον ἢ ἄλλοτε τῆς ξενιτείας τὸν ἄστον εὐρίσκει, ἀπέρχεται δὲ ἀφείς δακρυβρέκτον τὴν καλὴν του μνηστῆρην, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς παρηγόρου ὑποσχέσεως, ὅτι μετὰ τακτὸν χρόνον θὰ ἐπιστρέψῃ καὶ ὁ ἱερὸς ὑμέταιος αὐτοῦ εἰς εὐδαίμονα βίον θὰ συνενώσῃ.

Καὶ τί μὲν ὑφίστατο ἡ εὐλασθητὸς ἡ ἀληθῶς ἀγαπῶσα ἡρώς ἡμῶν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ τακτοῦ χρόνου, ἃς μᾶς τὸ εἰπωσιν ὅσα τὰ ὅμοια ὑπέστησαν, διότι ἡμεῖς γε δὲν τολμῶμεν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὰ ἱερὰ ἄδυτα παρθενικῆς καρδίας γνωρίζομεν δὲ μόνον τοῦτο, ὅτι τὸν πόνον αὐτῆς ἐβαλσάμου αἰ συνεταὶ σκέψεις, ὅτι ὁ μνηστῆρ αὐτῆς χάριν εὐτυχιστέρου, εὐδαμονεστέρου μέλλοντος βίου αὐτῶν ἐβασανίζετο ἐν τῇ ξένη ἐργαζόμενος, καὶ δὴ καὶ ὅπως ὡς τιμιώτερον τὰ δῶρα εἰς αὐτὴν ἐπανερχόμενος συγκομίσῃ. Καὶ ἐνόσω μὲν ἐκεῖνος διετέλει ἀπουσιάζων ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ ὀρισμένου χρόνου ἡ θλιψὴ αὐτῆς ἐπὶ τῇ στεμῆσει ἀγαπηθέντος μνηστῆρος δὲν ἦτο τόσον ὀδυνηρὰ, αἰ δὲ σκληρὰ τῆς ἀντιζηλίας σκέψεις ὡς διάττοντες ἦσαν ἀστέρες, εὐθὺς μετὰ τὴν πρώτην ἀναλαμπὴν αὐτῶν σβεννύμεναι. Ἄλλ' ὅτε δὴ ὁ χρόνος ὁ τακτὸς παρήλθε καὶ παρήρχετο, αἰ τότε αἰ στιγμαὶ τῆς ζωῆς τῆς ἡμέραν τῇ ἡμέρᾳ ὀδυ-

νηρότεροι ἀπέβαινον ἐπὶ δὲ τοῦ ὀρίζοντος τοῦ βίου τῆς ἤρξαντο ἐπιφαινόμενοι ἀπαισίᾳ πῆσαι οἱ δυσώωνοι οἰωνοὶ ὅτε μὲν τοῦ φόβου περὶ θανάτου ἐκείνου, ὅτε δὲ τῆς ὑποψίας περὶ λησμοσύνης καὶ ἐγκαταλείψεως, καὶ συνέπιγε πάντας τοὺς ὀδυνηροὺς τούτους συλλογισμοὺς ἐν τῷ ἀποκρύφῳ βᾶθει τῆς ψυχῆς τῆς. Οὐδέμια ἐπιστολῆ, ὡς ἡ λευκὴ περιστέρᾳ, φέρουσα ἐπὶ τοῦ ράμφους τῆς τὸν παρήγορον καὶ εὐζώνον τῆς ἐλπίας κλάδον ποῦ τὰ μέσα τῆς σήμερον συγκοινωνίας, ὅποτε καὶ μὲ τὸν Κάτω Κόσμον διὰ ζώτης φωνῆς δυνάμειθι νὰ συνομιλῶμεν; ἔτη κατὰ τοὺς χρόνους ἐκεῖνους παρήρχοντο, αἰ δ' ἐπιστολαὶ καὶ αὐτῶν τῶν κομητῶν σπικνωτέρων τότε ἐπεφάνοντο. Ἡ θέσις τῆς φιλοτιμίας, τῆς ἀληθῶς ἀγαπώσεως, τῆς ζηλοτυπούσεως ἢ τῆς κόρης ἦτο δεινὴ, ἡ ἀγωνία αὐτῆς ὀλονὲν ἐκορυφῶτο, ἐπεθύμει νὰ μάθῃ περὶ τίνος τὰ κατὰ τὸν μνηστῆρα αὐτῆς, τὸν ὀλιγορον. Ἰσως δὲ καὶ ἄπιστον μνηστῆρα! ἀλλὰ τίς ἠδύνατο νὰ γνωρίσῃ αὐτῇ ταῦτα ἐν τῇ ἐρημίᾳ τῆς; οὐδεὶς τῶν περὶ αὐτὴν θνητῶν ἀνθρώπων! οὐδεὶς πλὴν τοῦ τὰ πάντα ἄνωθεν ἐφορῶντος Ἡλίου. πρὸς αὐτὸν λοιπὸν ἐν στιγμῇ διακίας ἐξάψεως τοῦ πόνου τῆς, τῆς ἀντιζηλίας καὶ τῆς ἀγανακτικῆς τῆς, πρὸς αὐτὸν ἀπελπὶς ἀποτείνεται, τὰς τρέμους χεῖρας τῆς ἀνασχούσα!...

Ἦλιε μου καὶ Κύρ-Ἦλιε μου καὶ κοσμογυριστῆ μου!
αὐτοῦ ψηλά ποῦ περπατεῖς καὶ χαμηλά ποῦ
[βλέπεις,

μὴν εἶδες, μὴν ἐλόγησες τὸν εὐλογητικὸν μου;(α)
ὅπου παιγιόνταν κ' ἔλεγε, τὸ πῶς δὲν μ' ἀπαρνήτα;
καὶ τόρα μ' ἀπαρνήθηλε σὺν καλχημῆ ἔς τὸν
[κάμπο;

σὲ τί σπιτάκι κάθεται; σὲ τί σπιτάκι μπάνει;
τίνος ματάκι τὸν θωροῦν καὶ τὰ δικά μου κλαίνε;
ποιανῆς χεράκι τὸν κερνᾷ καὶ τὸ δικό μου τρέμει;
τρέμει σὺν λεμονόφυλλο, σὺν τὸ φουσοῦν οἱ ἀνέμοι;
ποιανῆς ἀχειλὶ τὸν φιλεῖ καὶ τὸ δικό μου σκάνει;
..Θέλω νὰ τὸν κερτρῶ! κ' ὁ πόνος δὲν μ' ἀφ' νει!
κ' εἰν ἀκριβὸς τῆς μάνας του καίμοναχό; δ' ἀκόρμου!..
Σὲ κυπαρίσσι ν' ἀνεβῆ κ' ἀπὸ ψηλά νὰ πείσῃ!

πέντε γιαιτροὶ νὰ τὸν κρατοῦν, δὴ ὄ νὰ τὸν παρα-
[στέκουν
κ' ἐγὼ διαλάτῃς νὰ διαβῶ νὰ τοὺς καλημερίσω:

(α) Τὸν μνηστῆρα.

—Καλῶς τὰ κάνετε, γιαιτροὶ!—καλῶς τῆνε τὴν
[ξένη—

Αὐτὸν τὸ νεὸ ποῦ βλέπετε, τὸ νεὸν ὅπου κρατεῖτε,
κρατήσετέ του τὴς πληγῆς ν' ὀπόχει ἔς τὸ καρ-
[μί του!

... κ' ἔχω πανιὰ γιὰ τὸ ξαντό, σεντόνιχ νὰ τοῦ
[στρώσω

κι' ἂν δὲ σᾶς φτάνουν τὰ πανιά, κόβω καὶ τὴν
[ποδιά μου

κι' ἂν θέλῃ αἶμα γιαιτρικό, πᾶστε το ἀπ' τὴν καρ-
[διά μου!

Ἦκούσατε;

Ἦλιε μου καὶ Κύρ-Ἦλιε μου (Ἄναξ Ἄπολλον)
καὶ κοσμογυριστῆ μου,
αὐτοῦ ψηλά ποῦ περπατεῖς καὶ χαμηλά ποῦ
[βλέπεις;

Εἰς τίνος τὸν νοῦν δὲν ἐπέρχεται ἡ ἀνάνησις
τῆς θλιθερᾶς θέσεως, εἰς ἣν καὶ ὁ Σοφάκλειος ἤρω,
ὁ ταλαίπωρος Αἴξος ὁ Τελαμώνιος, ὁ ἀδικούμενος ἐπίσης, ὁ φιλότιμος ἤρω, ὅποτε ἀποφασίσας αὐτοκτονίαν ἐπεθύμει ν' ἀποχαιρετίσῃ τοὺς γεννήτορας καὶ θεέψαντας, νὰ διαβιβάσῃ κἄν τὸ ὕστατον αὐτοῖς χαῖρε διὰ τίνος ζῶντος στέμαματος, φωνῆς ἀθροωπίνης! ἀλλὰ τίς θνητὸς ἐν τῇ ἐρημίᾳ του ἐκεῖνη;! οὐδεὶς οὐδεὶς τὴν δυστυχίαν του ἔβλεπεν, οὐδεὶς τὴν μοιραίαν ἀπόρρασίν του ἐμάντευε, οὐδεὶς πλὴν τοῦ ἄνωθεν τὸν αὐτὸν οὐρανὸν διφρολατοῦντος Ἡλίου. ὅν καὶ παρακαλεῖ, ὅταν τὴν πατρώην του χθόνν ἴδῃ νὰ ἐπίσχη τὴν χρυσάνωτον ἡνίαν καὶ ν' ἀπαγγαλῆ τὴν δυστυχίαν του, τὸν θάνατόν του εἰς τὸν γέροντα δυστυχῆ γεννήτορα καὶ εἰς τὴν δυσδαίμονα θεέψασαν μητέρα του.

Ποῖα σύμπτωσις τῆς αὐτῆς ἀπιστροφῆς πρὸς τὸν διὰ μέσου τῶν ἄλλων ἀστέρων τοῦ οὐρανῶ διφρολατοῦντα Ἡλίου! ἀπιστροφῆς ἀνδρὸς εὐγενοῦς τὴν καταγωγὴν τῆς ἀρχαίας Ἐλλάδος καὶ κόρης ἀπλῆς τῆς νεωτέρας, φιλοτιμῶν ἀμφοτέρων καὶ τὸν αὐτὸν κατὰ τὴν εἰς αὐτοὺς ἐπιγιγνομένην ἀδικίαν ἐπικαλουμένων Ἡλίου καὶ ὁ μὲν, ἀνήρ, ἀνδρείος, ἀνδρικότερον φιλοτιμούμενος, θέλει διὰ τοῦ ἰδίου θανάτου νὰ λυπηθῇ, νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς ἀδικήσαντας, ἡ δὲ ἡμετέρα ἡρώς, θλιβὴ ὄν, γυνὴ ἀσθελῆς, δὲν ἔχει τὴν αὐτὴν τόλμην ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ ἐξάψει τῆς διακίας θλίψεως τῆς καὶ τῆς δικαιότερας ἀγανακτικῆς τῆς, ὅτε τὸ σεσηρὸς

νον ως άθώματα άνευ βίθους και σοβαρότητας και σεβασμού και ως τοιαύτα τας μετεχειρίσθησαν. Ο άληθώς εύγενής και φιλόκαλος σύζυγος άπτοροπιάζεται τὰ ταπεινά ταύτα ψεύδη και δέν άγνοεί ότι έν πάση περιπτώσει είναι άνανδρον τὸ ν' άπατῆ τὸ άσθενές αὐτοῦ ήμισυ.

Άλλα παρεκτός τούτου και άλλα άκόμη τρυμματα έχει νά ύποστῆ ή γαλήνη των δύο ψυχών έν σχέσει πρὸς τήν οικονομικήν διαχείρισιν. Ή δικανόνισις των δαπανών δέν είναι εύκολον, και πρὸ πάντων δέν είναι μόνον αριθμητικόν έργον. Είναι μάλλον έργον ψυχολόγου, όστις δέον νά προβλέψη έν αὐτῷ τὰς άπροόπτους ανάγκας, και τὰς εξιδιαιζούσας ανάγκας τοῦ χαρακτήρος, τῆς λεπτότητος και τοῦ έρωτος.

Κατόπιν έρχεται άλλο ζοφερὸν σημειον. Οί σύζυγοι παίδες έτι όντες έλάμβανον πρὸς των γονέων των μικράν έστω, άλλα τακτικήν έπιχορήγησιν κατά μήνα διὰ τὰς άτομικὰς δαπάνας των, δαπάνας μόνον τέρψεως και καλλωπισμοῦ συνήθως, έπί των όποιων όμως μαθαίνουσι δύο πολύτιμα πράγματα διὰ τὸν μέλλοντα διαχειριστὴν προσέδων: τὸ κατέχειν και τὸ ύπολογίζειν. Νυμφευόμενοι όμως λησμονοῦσι νά πράξωσι τὸ αὐτὸ διὰ τήν φυσικήν διαχειρίστριν τοῦ οικιακοῦ χρηματος. Και τοιοῦτοτρόπως ή σύζυγος, τὸ άλλο έγὼ τοῦ κυρίου τοῦ χρηματος τούτου, διστάζει άγωνιωδῶς προκειμένου ν' άγοράση προχειρῶς χάριν έαυτῆς οιονδήποτε χρειωδεις άντι έλαχίστης δαπάνης και, ή τὸ πράττει έπί τέλους τηρούσα όμως έν έαυτῇ κρυφίαν άγωνίαν μή ὁ σύζυγος τήν κατακρίνη κατ' ιδίαν ως έπιβαρύνουσαν τὸν οικογενειακὸν προϋπολογισμόν και σπαταλῶσαν χάριν έαυτῆς μόνης τὸ κοινόν χρημα, ή στερεΐται άπλουστάτων τινῶν άπολαύσεων και χρεωδών, άτινα οὔτε ή λογική, οὔτε ή όφειλομένη αὐτῇ συζυγική στοργή πρέπει νά τῇ άρνηθῆ. Οί κρύφιοι οὔτοι φόβοι και διαλογισμοί πολλὰς εύτυχεις ήμέρας τῆς θά έπισκοτίσωσι. Καίτοι δέ ή ύψηλή φιλοσοφία άντιπαρέρχεται μετά περιφρονητικοῦ μειδιάματος πρὸ των τοιοῦτων μικρῶν άπολαύσεων, ἄς θεωρεῖ μηδέν συμβαλλομένως εἰς τήν ευδαιμονίαν, οὐχ ήττον όμως τόσον ή κοινωνική όσον και ή ψυχολογική πείρα μᾶς λέγουσιν ότι αὐται κέκτηνται ύψιστην σημασίαν έπ' αὐτῆς.

Τοῦτο δέ ὄχι τόσον διὰ τὰς άπολαύσεις ταύτας καθ' έαυτάς και διὰ τήν ύλικήν των σημασίαν, όσον διὰ τήν προσγινομένην εἰς τήν γυναίκα διὰ τῆς έκουσίας αὐτῶν άποφυγῆς ήθικῆν έντύπωσιν. Ή ύποψία ήν ή γυνή σχηματίζει έν τῇ διανοίᾳ αὐτῆς, δικαίως ή μή, ότι ὁ σύζυγος θ' άποστέρηξή έσως κατά θυμὸν τὰς τοιαύτας άτομικὰς δαπάνας τῆς, κλονίζει και διασπείρει έν αὐτῇ τήν άπόλυτον πεποίθησιν τῆς: περί τοῦ πρὸς αὐτὴν έρωτος τοῦ συζύγου. Σκέπτεται ότι δέν τήν άγαπᾶ βεβαίως άπολύτως, δέν τήν εξιδανικεύει τελείως έν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ εκείνος, έστις τίσῃ μικρᾷ θυσίας χάριν αὐτῆς φείδεται, εκείνος όστις θά προύτιμα καθ' έαυτὸν—έστω και χωρὶς νά τῇ εἴπη τι,—νά στερηθῆ αὐτῇ μίᾳς μικρᾶς χαρᾶς τῆς, παρὰ νά στερηθῆ εκείνος τ' σον ὀλίγου χρηματος. Είναι άληθές ότι ὁ φόβος οὔτος είναι πολλακίς φανταστικὸς ύφιστάμενος μόνον έν τῇ λεπτῇ τῆς γυναικὸς ευαισθησίᾳ, ὃς δ' εἶπεν και ύπερευκισθησίᾳ. Είναι άληθές ότι πολλακίς ὁ σύζυγος αὐδεύειν περί τούτων τῇ άπευθύνει μωμφήν. Άλλά και έν τῇ περιπτώσει ταύτῃ εκείνη δέν είναι ήσυχος άμφιβάλλουσα πάντοτε περί των έντυπώσεων και των αισθημάτων αὐτοῦ, και τηρούσα πάντοτε έν έαυτῇ τήν ιδέαν ότι τῇ κρύπτει τὰς έντυπώσεις του άνειλικρινῶς ὄλως. Ίδού πῶς χαλαροῦται ή πρὸς αὐτὸν πεποίθησις τῆς γυναικὸς και πῶς ὑπὸ τίσῃ μικροῦ πράγματος διασπείρονται ἄρδην τὰ θεμέλια τῆς ευδαιμονίας τῆς. Ένῶ ὄλα ταῦτα οὐδέποτε θά έλάμβανον γένεσιν, εάν μόνον ὁ σύζυγος τῇ έδιδε μερὶδα τινὰ των προσόδων ως άποκλειστικῶς άτομικόν τῆς χρημα, περί οὔ δέν θά τῷ ὤφειλε λογαριασμόν.

Ύπάρχουσιν άλλοι σύζυγοι αἵτινες δέν δίδουσι μὲν εἰς τήν σύζυγόν των τακτικήν έπιχορήγησιν, δέν τῇ άρνοῦνται όμως όταν αὐτῇ τοῖς ζητῆ χρημματα δι' άτομικὰς τῆς δαπάνας. Πλὴν φεῦ!.. δίδοντες αὐτῇ τὰ χρημματα οὐδέποτε παραλείπουν νά εξαρώσει πρὸ αὐτῆς διὰ των ζωηροτέρων χρωμάτων τήν αξίαν τοῦ χρηματος, τοὺς άτρίτους κόπους δι' ὧν τοῦτο κερδαίνεται και πλῆθος άλλο ὁμοίων πληροφοριῶν, αἵτινες άποτελοῦσι δι' αὐτὴν άληθῆ και ὄχι μικρὰν τιμωρίαν καθιστῶσαν κερτάμιον τήν άντι τοῦ χρηματος εκείνου άγοραζομένην ήδονήν.

Άλλ' ὑπάρχουσι και γυναίκες άποζημιούμεναι ή και εκδικούμεναι, δύναται τις εἶπειν, τοὺς συζύγους των. Αἴφνης δηλοῦντι ὁ σύζυγος μετ' εύχρηστῆσεως βλέπει ότι εκπροφύρρησαν αἱ παρατηρήσεις του· βλέπει τὰς δαπάνας τῆς γυναικὸς του έλαττουμένης, έν ᾧ ἄφ' έτέρου τήν έπευφημεί κατ' ιδίαν κατορθούσαν δι' ὀλιγωτέρων ήδη δαπανῶν νά ήται εξίσου ως και πριν κομψοπρεπῆς εἰς τήν περιβολήν τῆς. Οἴμοι! πόσον είναι σφαλερὰ ή ὁδὸς τοῦ δεσποτισμοῦ έν τῷ συζυγικῷ βίῳ!... τὸ θαυμάσιον μυστικόν είναι άπλουστάτον: Ή κυρία έλαττῶνει εἰς τὸ κατάστιχον μόνον τὰς άτομικὰς δαπάνας τῆς, αἵτινες πραγματικῶς είναι αἱ αὐταί, και εξογκῶνει έν αὐτῷ τήν στήλην τῆς συντηρήσεως τοῦ οἴκου πρὸς μεγάλην εκπληξιν τοῦ συζύγου παρατηρούντος ότι ήμέρᾳ τῇ ήμέρᾳ ὄλα τὰ τρόφιμα ως εκ συνήματος άκριβίνουσαν έπισπληνῶς. Και ιδού τὸ πρῶτον ψεύδος παρεξέφρησε μεταξὺ των οὐ θέτον ὄριον εἰς τὴν τ' ὠς άπεριόριστον αὐτῶν εἰλικρινειαν και δολοπονοῦν τήν ποιήσιν τοῦ άμοιβαίου έρωτος των, τοῦτο δέ χάριν τοῦ ταπεινοῦ χρηματος και τῆς άδειξιότητος τοῦ συζύγου. Τὸ ψεύδος τοῦτο δημιουργεῖ μεταξὺ των δύο ψυχῶν οἰζὴν νεκρὸν τι σημειον, ὃπερ άμφότεραι φοβοῦνται νά έγγίωσι. Βιημηδὸν αὐται διὰ τῆς ψυχρᾶς αὐτοῦ έπηρεας χάνουσι τήν άμοιβαίαν πλήρη ήθικὴν άλληλεγγύην των, μέχρις οὔ μετά πάροδον καιροῦ εἰρίσκονται έντελῶς κεχωρισμέναι άλλήλων. Άλλά βιημηδὸν τὸ έν ψεύδος γεννᾶ και έτερον. Διὰ τῆς διηνεκοῦς ταύτης ύποκρισίας ὁ χαρκτηρ τῆς γυναικὸς βαθμηδὸν διαφθείρεται και άπόλλυσι τήν ήθικὴν ύπερηφανίαν, χάσμα δέ διορύσσεται μεταξὺ αὐτῶν, χάσμα βαθύ και σκοτεινόν, ὃπου οὐχί σπανίως καταταρταροῦνται ή γαλήνη τῆς έστίας και αὐτῇ ή συζυγική τιμή. Τινές γυναίκες κλέπτουσι ήμέρᾳ τῇ ήμέρᾳ τοὺς συζύγους των καταρτίζουσιν άτομικὴν των περιουσίαν ένῶ ή οικονομική τοῦ συζύγου κατάστασις άτραφεῖ. Άλλοι δέ, άλλόμονον!... στρέφονται άλλαχού, ὃπου έν ὀλίγον άνόρισκόν βλέμμα ταῖς μειδιᾶ ύποσχόμενον άτιμον και ὀλέθριον χρημα.

Λέγουσαι ταῦτα δέν λησμονοῦμεν ότι ὁ κληρος τῆς Βοσπορίδος ὡς διδασκάλου τοῦ φύλου, έπιβάλλει αὐτῇ τήν πέταξιν των τοιούτων άσυγ-

γνώστων πάντοτε άδυναμιῶν τῆς γυναικὸς και τῇ ένίσχυσιν τοῦ ήθικοῦ τῆς. Οὐδ' έννοοῦμεν ένα έστω και διὰ μίᾳς λέξεως ένθαρρύνωμεν τήν έφ' οἰφδῆποτε λόγῳ κατάπτωσιν τοῦ ήθικοῦ τῆς γυναικὸς σθένους και τήν έγκληματικὴν αὐτῆς πτώσιν και άπώλειαν. Άλλά σκοποῦμεν μόνον άπλῶς ένα και των συζύγων τήν προσοχήν έπιστήσωμεν εἰς τὰ οἰκεία καθήκοντα, άτινα ὁμολογουμένως είναι πολλα και λεπτά, ένα ύπεξεγείρωμεν τήν συναίσθησιν τῆς μεγίστης ευθύνης, ήν αὐτοί οἱ ισχυροί αναλαμβάνουσιν άπέναντι τοῦ άσθενοῦς πλάσματος, ὃπερ αὐτοί οἰκαιοθελῶς άνήρησαν εκ τοῦ τραχῆλου αὐτῶν και ένα έπιστήσωμεν τήν προσοχήν των ὅπως μή δι' άδικαιολογήτου γλισχρότητος και άπροσύνης, άντι πινακίου μόνον φακῆς εκπειράζωσι τήν γυναικείαν άδυναμίαν.

Παλιόρα.

ΤΠΟ ΤΩΝ ΗΑΙΟΝ

Ή δυσαναλογία τῆς Άφροδίτης τῆς Μήλου.

Τὸ ζήτημα ένδιαφέρει τὰς κυρίας διότι πρόκειται περί τῆς ὡραιότερας ἐξ αὐτῶν. Ή Άφροδίτη τῆς Μήλου θεωρεῖται τὸ τελειότατον τῆς γυναικείας καλλονῆς και χάριτος πρότυπον, και ὡς τοιοῦτο άνέφικτον ιδεῶδες συγκινεῖ τήν ψυχὴν ή θάνατος λευκή τῆς αἴγλη άνορθουμένη έν εξαίσιᾳ στάσει ἐπὶ τοῦ έρυθροῦ βελούδου ὃπερ καλύπτει τὰς θέσεις και τὰ τοιχώματα τοῦ έν Παρισίους μουσείου τοῦ Λούβρου. Άλλ' ή επιστήμη διήλθεν εκείθεν και διήδουσα ότι ή καλλιτεχνία ἀψῆκεν άπαρατήρητον έθεσεν ὑπὸ άμφισβήτησιν τὸ μέγα τοῦ άριστουργήματος τούτου ιδανικόν. Ο' ιατρος Ρολλέ καταμελετήσας γεωμετρικῶς άνεκάλυψε τήν βλάβσημον αλήθειαν ότι ή Άφροδίτη τῆς Μήλου έχει δυσανάλογον τήν μορφήν, ήτοι τὴν δεξιάν παρείαν μεγαλειέταν τῆς άριστερας, τὴν ὀνά δέ, τὸ κρανίον και τοὺς ὀφθαλμοὺς άποκλίνοντας άριστερᾶ περί τὰ 7 χιλιοστόμετρα. Είναι κάπως δύσκολον νά πιστεύσῃ τις ότι ή θα τῆς καλλονῆς και τὸ ὡραιότατον τοῦ κόσμου ἄγαλμα είναι παραμορφωμένον και ὀξῶν τῆς προσωπικῆς αὐτῆς ευρυθμίας διεστρεβλωμένος περί τὸ έν εκατοστόμετρον. Και έν τούτοις τί μᾶς λέγει ότι δέν είναι ακριβῶς αὐτῇ ή άπαρατήρητος ἐπὶ τόσους μέχρι τοῦδε αἰῶνας άσυμμετρία, ήτις καθιστᾶ τήν μορφήν εκείνην χαριέσσαν ζωντανήν και θείαν, ότι ή γεωμετρία δέν άποτελεῖ

τὸ κάλλος καὶ ὅτι τέλος, ἂν ἡ μεγαλοψυχία κατὰ τὰς νεωτέρας ἐρεῦνας δὲν εἶναι ἢ νεύρωσις, οὐδὲν ἀδύνατον καὶ ἡ καλλονὴ νὰ μὴ ᾖναι ἢ δυσμορφία ;

Μία εὐδυνειδίχτος δημοσιογράφος. Ἡ δὲς Καρλόττα Οὐάρτον ἐν Νέα Ὑόρκη ἐξασκεῖ τὸ δημοσιογραφικὸν ἔργον, ἢ μᾶλλον τὸ ἐπάγγελμα αὐτῆς ὡς πευθῆνος μετ' ἀπιστεύτου καὶ τολμηροτάτης πράγματι εὐδυνειδίχτος. Ἐγένετο χάριν τῆς ἐφημερίδος, ἢν ἐξυπηρετεῖ σκάφανδρον, ἀεροναυτικῆς καὶ θηριοδιωκτικῆς. Δὲν ἀφῆκε στοιχείων τῆς φύσεως χωρὶς νὰ τὸ ἐπισκεφθῆ. Εἰσέδυσεν ὑποδύχιος εἰς τὴν θάλασσαν, ἐταξείδευσεν ἐπὶ ἀεροστάτου, εἰσῆλθεν εἰς κλωδὸν λέοντος. Ἴδου πῶς προάγειται ἡ δημοσιογραφία καὶ... ἡ γυνὴ κατὰ τὸν τρόπον ἀξιομίμητον !...

ΤΙ Μ' ΩΦΕΛΕΙ ;

Τί μ' ὠφελεῖ ἐλπίδα μου γλυκεῖα ἢ ἀγάπη Σου, νεκρὴ σὺν θά μὲ κλάψης ; τί μ' ὠφελεῖ, χλωμὴ σὺν θά μὲ θάψης βαθεῖα ἔς τὴν πονεμένη Σου καρδιά ;

Τί μ' ὠφελεῖ τὰ τόσα ὄνειρά μας Σὺν σάβανο τὰ βάλαμε πικρό ! τὰ ὄνειρα ποῦ χρόνια καὶ καιρὸ ἀνάθρεψε μὲ πόνο ἢ καρδιά μας ;

Τάτελειωτα τραγούδια ποῦ ἡ ψυχὴ Σου μοῦ ψάλλει, μοιρολόγια κ' ἂν γενοσθ, τὸν ὕπνο τὸν βαθὺ δὲν θά ξυπνοῦν, τὸν ὕπνο τὸν ἀνεύρετο, θυμῆσον !

Ἄγαπν μου γλυκεῖα καὶ μυστικὴ, κλάψε με ζωντανὴ καὶ πεθαμένη· πεθαίνω ἀπ' ἀγάπν σταυρωμένη μὰ ἔς τὴ βαθεῖα τὴν πίστη μου πιστή. **Ἐλένη Σβορώνου.**

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

(Καθυστερήσασαι)

Κλεονίκη Κ. Ἀλιέως. Ἐλήγη τῷ 1902· μαῦραι ὁμοῦ καὶ σκληραὶ ἐπεφυλάσσοντο αἱ τελευταῖαι τοῦ ἐνιαυτοῦ τούτου κύκλου ἡμέραι εἰς

τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἀξιοτίμου κ. Κωνσταντίνου Α. Ἀλιέως.

Βάσκανος μοῖρα ἐβρόνθε τὸν ἀβραμιαῖον οἶκόν του καὶ ἀμείλικτον τοῦ θανάτου τὸ δρέπανον ἐθέριζεν ὑπαρξίν ἀγνὴν καὶ παρθενικὴν, τὴν προσφιλεῖ καὶ πολυφιλήτην θυγατέρα των **Κλεονίκην.**

Δέκα καὶ ἐννέα Μαῖους μόλις ἀγούσα, ἐξ ἀπαλῶν δ' ὀνύχων ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν καὶ ἀληθῶς Χριστιανῶν γονέων τῆς εἰς τὸ ἀγαθὸν καὶ τὴν ἀρετὴν διδαχθεῖσα, εἶτα δὲ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐν τῷ Ἐθνικῷ Ζαπτεῖῳ Παρθενωγωγεῖῳ ἐστὶ τριετίαν ἐκπαιδευθεῖσα καὶ ὑπὸ τῶν αὐτόθι θεῶν τῆς ἀξιοτίμων κυριῶν Ἀντωνίου καὶ Δικατερῆς Σούρα, τόπον γονέων τῆς εἰς τὴν ξένην ἐπεχόντων, διαπαιδαγωγημένη, ἐκέκτιστο προσόντα σπάνια. Γλυκεῖα, μελίχιος καὶ συμπαθὴς, ἦτο ὁ ὑπογραμμὸς καὶ τὸ ὑπόδειγμα τῆς εὐγενείας τῶν τε τρόπων καὶ τῆς ψυχῆς· ταπεινὴ καὶ μετριόφρων ἀπέφευγε τὰς ματαίας ἐπιδείξεις, τὴν πολυτέλειαν, τὰς θορυβώδεις σιναστροφὰς καὶ διασκεδάσεις, ἠσχολεῖτο δὲ μετ' ἐπιμονῆς εἰς τὰ τοῦ οἴκου τῆς ἔργα, ἅτινα καὶ μόνα ἔμελλον νὰ τὴν ἀναδειξοῦσι τελείαν σύζυγον, μητέρα καὶ ἀληθῆ οἰκοδεσποιναν.

Καὶ ταῦτα μὲν τὰ ὄνειρα ἐκείνης καὶ αἱ χρυσαὶ τῶν γονέων τῆς ἐλπίδες, ἄλλως ὅμως ὁ Ὑψίστος εἰς τὸ βιβλίον Του τὴν τύχην τῆς εἶχεν ἐγγράψει. Τὴν ἠγάπα καὶ δὲν τὴν ἐγκατέλειψεν εἰς τὴν τύρβην καὶ τὸν σάλον τοῦ φθοροῦ τούτου κόσμου, ἀλλὰ δίκην ῥόδου λευκοῦ καὶ ἀμιάντου, ὅπερ ὁ ἴδιος πάλιν εἶχε φυτεύσει εἰς τὴν κοιλίαν ταύτην τοῦ κλαυθμῶνος, τὸ ἀποκόπτει, καὶ δὴ αὐθωρεῖ, καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν τῆς Ἐδέμ Του κῆπον τὸ μεταφύεται, ἐπαυξάνων οὕτως τὴν λαμπρότητα του δι' ἐνὸς ἐτι θαλεροῦ καὶ παρθενικοῦ κάλλους.

Εἰκοσάτέσσαρας μόνον ὥρας διαρκεῖ ὅλη ἡ ἀσθένεια αὐτῆς καὶ ἀγωνία, μεθ' ἧς παραδίδει τὴν ὡς ἀγγέλου ἀγνὴν πνοὴν τῆς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Πλάστου καὶ νυμφίου τῆς.

Καὶ οὕτως αὐτὴ μὲν ἀγαλλομένη ἐπὶ τῇ ἀπολυτρώσει τῆς ἀπέρχεται ὡς νύμφη Κυρίου οὐρανοῦ καὶ μεγαλοπρεποῦς, μέγα ὅμως καὶ ἀπλήρωτον ἐγκαταλείπει κενὸν εἰς τὴν καρδίαν τῶν γονέων, ἀδελφῶν καὶ συγγενῶν τῆς. Λόγοι καὶ παραμυθίαι φίλων εἶναι ἀνίκανοι νὰ ἐπολυδώσωσι τὴν ἀνογιεῖσαν βαθεῖαν πληγὴν. Σὺ ὅμως, ὦ ἀθῶα ψυχὴ τῆς **Κλεονίκης**, μετὰ τῶν χρυσοπτερυγῶν Χερουδεῖμ περὶ τὸν οὐρανὸν θρόνον ἱσταμένη, καὶ τὰ δάκρυα καὶ λύπην τῶν ἐπὶ τῆς γῆς σὺν ἐπιταλαιβθέντων ἐφορῶσα, θέου εἰς τὸν οὐρανὸν σου νυμφίον νὰ

ἐπιχύσῃ ἀθρόον τὸ γλυκὺ τῆς θείας παρηγορίας Του βάλαμον εἰς τὰς ἀημάσσουσας αὐτῶν ψυχάς.

Ἐν Ἰωαννίνοις τῇ 10 Ἰανουαρίου 1903.

Ἰωάν. Π. Στ. Ἰωαννίδης.

Γεώργιος Σεργιάδης. Ὑπέικον εἰς ἀμείλικτον νόσημα ἀπὸ πολλοῦ ἐνεδρεῖον ἐν αὐτῷ ὑπούλωος ἐξέλιπε τὸν βίον ὁ γνωστός ἐν τῷ κόσμῳ τῶν γραμμάτων καθηγητῆς **Γεώργιος Σεργιάδης** ἐν σφρηγῶσιν ἡλικία, ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ἐποφελῶς δρῶσας ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς ἐκπαιδευθεῖ καὶ πολλὴν καὶ βαθεῖαν ἀφείκε τὴν ὀλίγην εἰς γηραῖον πατέρα, πάλαι διδάσκαλον, μητέρα φιλόστοργον καὶ ἀδελφούς, οἷς καὶ ἐκ ψυχῆς συλλυπούμεθα, εὐχόμενοι τρισμακαρίαν ἀνάπαυσιν εἰς τὸν ἀφ' ἡμῶν ἀποπτόντα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Φωτίου Στεφανίδου «Νυχτολούλουδα». Ἐξῆλθεν ἄσπι τῶν πιεστηρίων μετὰ φιλοκάλου ἐκτελέσεως καὶ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου ἡ ἐγκαίρωος προαγγελθεῖσα συλλογὴ λυρικῶν ποιημάτων

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΜΑΜΖΕΛΚΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

(ὑπὸ HENRY GREVILLE)

XVIII

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

Μετὰ τὴν λῆξιν τῆς θλιβερᾶς αὐτῆς ἱστορίας ἡ πριγκήπισσα προσέκλεισε τὴν Ματριόνην παρ' ἑαυτῆ.

— Ματριόνα, τῆ εἶπεν, ἀρ' οὐ τῆ ἐπέτρεψε νὰ καθίσῃ σὸ με ἀγαπῆς· εἶπέ μοι τὴν ἀλήθειαν. Διὰ ποῖαν αἰτίαν ἡ δυστυχὴς αὐτὴ κατεδίωξε τὴν Ἀνούτα μας ; Ποία ἦτο ἡ ἀφορμὴ τοῦ μίσους τῆς ;

— Κατὰ πρῶτον ὁ φθόνος, Ὑψηλοτάτη. Ἡ ἔχιδνα αὐτὴ ἤθελε νὰ λείψῃ ἡ περιστέρα μας διότι ἐπίστευε ὅτι τότε θὰ υἰοθετήσῃ αὐτὴν εἰς τὸν τόπον τῆς.

Ἡ Δαρία ἐσιώπησεν ἐπὶ μικρὸν καταληφθεῖσα ὑπὸ τῆς φωνῆς. Ἐνεθυμῆτο τὴν ποσάκις ἐνεθάρρυνεν ἀκουσίως τῆς τὸν δολερὸν τοῦτον φθόνον τῆς ἀθλίως κακοτροποῦσα ἐκ πείσματος πρὸς τὴν ἀβρὰν καὶ ἀθίωαν νεάνιδα, ἣν μὴ τὴν ἀποθηνήσκουσα τῆ ἐνεπιστεῦθη ὡς ἱερὰν παρακαταθήκην.

— Καλὴ... εἶπες ἐκ αὐτῶν πρῶτον ὁ φθόνος· λοιπὸν ὑπάρχει καὶ ἄλλη ἀφορμὴ ; ποῖα εἶναι ;

τοῦ εὐέλπιδος ποιητοῦ κ. Φωτίου Στεφανίδου ὑπὸ τὸν τίτλον

ΝΥΧΤΟΛΟΥΛΟΥΔΑ.

Ἡ χαριεσσα ποιητικὴ γραφὴς τοῦ συνεργάτου ἡμῶν Φ. Στεφανίδου εἶναι λίαν γνωστὴ εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, οἵτινες ἀμέσως ἐννοοῦσιν ὅτι ἡ ποιητικὴ αὐτοῦ συλλογὴ τρυφερὰ καὶ χαριέντα ὡς ὁ τίτλος αὐτῆς περιέχει ἔργα, δι' ἃ συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας τὸν γράψαντα.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΙΑ

Συμβουλὴ ἱππιάτρου πρὸς νεαρὰν καὶ ἀβρὰν κυρίαν·

— Δὲν φαντάζεσθε, κυρία μου, πόσον ἐνδυναμωτικὴ εἶναι εἰς τοὺς ἵππους ἡ πλύσις τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν. Διὰ νὰ ἐννοήσῃτε ὅσας συμβουλεύω νὰ δοκιμάσῃτε σεῖς ἡ ἴδια.

— Τί ζητεῖς εἰς τὰς σελίδας τοῦ «Ὀδογυῖ τῆς πόλεως» ;

— Ζητῶ ἓνα δρόμον, ὅπου νὰ μὴν ἔχω χροωφειλέτας.

Ἡ Ματριόνα εἰδίσασε πρὸς στιγμὴν. Ἐπειτα λαμβάνουσα τόλμην εἶπεν·

— Ἐὰν ἡ Ὑψηλοτῆς Σας θέλῃ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν βιβλιοθήκην... ἐκεῖ θὰ ἴδῃ ἰδίους ὄμμασι... αὐτὴν τὴν δευτέραν ἀφορμὴν...

Ἡ πριγκήπισσα ἠγέρθη ἀμέσως. Οἱ πόδες τῆς ἔτρεμον. — Ματριόνα, εἶπε, μή ποτε πρόκειται νὰ λυπηθῶ πάλιν ; Φοβοῦμαι... φοβοῦμαι τὰς λύπας... ἐλυπηθῆν πολὺ ἕως τώρα...

— Δὲν θὰ λυπηθῆτε, εἶμαι βεβαία, ἐκτὸς ἐὰν τὸ θελήσῃτε...

Ἡ θύρα ἦτο ἀνοιχτὴ καὶ εἶδα ἐνῶ ἤρχομένη... τὸ θέαμα ἦτο τόσον ὠραῖον, τόσον εὐχάριστον !...

Ἡ πριγκήπισσα ἠκολούθησεν εὐπειθῶς τὴν πιστὴν τῆς θεράπαιναν.

Ἡ θύρα ἦτο ἀνοιχτὴ ὡς σπανίως συνέβαιναν. Εἰς τὸ βάθος ἀνακλίντρον ὅπου τὸ λεπτὸν καὶ εὐχαρὶ αὐτῆς σὺνολον ἐξηπλοῦτο αἰθέριον ὡς ἀβρὰ τολύπη λευκῆς ὀμίχλης εἰς τὴν πλευρὰν βουνοῦ, ἡ Ἀνούτα ἔκρουε προσεκτικῶς μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ὑψωμένους. Πρὸ αὐτῆς μέλει ἐστηρίζομενος ἐπὶ τῆς θερμάστρας ὁ Φραγκλῆνος τῆ ὀμίχλει κλίνων ὀλίγον.

— Ναί, Ἀνούτα, πρέπει νὰ ὀμιλήσω πλέον· πρέπει ν' ἀπευθυνθῶ πρὸς τὴν πριγκήπισσαν.

— Φοβοῦμαι ! ἐφέλλισεν ἡ νεῖς καὶ δάκρυα ἐπέπρωσαν τοὺς ὀφθαλμούς τῆς.

Ὁ Δαρζεβὴλ ἔκυψεν ὀλίγον καὶ ἔλαβε τὴν λεπτὴν χεῖρά τῆς εἰς τὰς ἰδικὰς του.

Διευθυνταί: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ καὶ ΕΜΜ. Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

Ἐν στιγμῇ ἀρτυτικῆς παρθεύσεως
— Φῶς μου, βλά με ἔχει σου εἰς τὸ σπλάς μου... Αἰσθάνεσαι τοῦς παλμούς μου;
— Ὁχι, αἰσθάνεσαι... τὸ πορτογαμνταῖ σου!...

— Ἄ, βέβαια, λέγει κάποιος, ἀλλὰ κατέδη με τὴν κίχκακα... εἶναι κνίτσιν.

Πρὸ ἀπαρχαίου τινος γίνεται λόγος διὰ τὴν ἐπιπέθειον προαδούχου εἰς τὸ χρηματιστήριον ἐκ τῆς εὐλόγου ἀδυνατίας πολιτικοῦ τινος
— Παρόδωξι... λέγει ὁ ἀπαρχαίως. Μίαν ἔφαρι ἐπὶ τὴν ἐξάρθρωσιν τοῦ ποδὸς μου καὶ ἀπορῶς τὴνήμερον ἐπέκνῃν ἂ τιμὴ ἐνδράθι κατὰ 0,51...

Ἡ Μαργαρίτῃ ἔχει τὸ πρόσωπον ἀναιδὲς ἀκάθαρτον. Ἡ κυρία τῆς οὐαὶ τὴν θυροθύρην τῆ λέγει μετὰ γλυκερτικῶς:
— Ζεῦρες Μαργαρίτ, ὅταν τὸ πρόσωπον πλάνεται κἀκε μέρη μετὰ χλιαρὴ ἀσπιδάδα γίνεται πολὺ ἀσχηρὸν.

— Ἄλλαια κυρία; Μὰ τοῦς οὐαὶ ὅν τὸ ἔδωκεν μάλας ποτὶ;
— Παράδει, τί ὅα εἰπῆς ἂ ἔρῳς αὐτὴ ποῦ διαδύομαι εἰς τὴ βιβλία; ἂ κυρία ἀνεγλύθη εἰς ἄδραμα;

— Ὁά εἰπῆ... ἂ κυρία ζῶσαι κωνούριου φου δέναι.

Μεταῦς συζήτων
Ἐκείνη. Λοιπὸν ὁ πατὴρ σου παραδέχεται νὰ μετ δανεισθῆσ ἀπὸ τὰ 10,000 ἔφραξι;
Ἐκείνος. Βγάλω ἀπ' τὴν ἰδέα σου. Τὸν παρὰ κλάδα, κἀκερς χρομένους ἰδνεῖται ἐπιμύδου.
Ἐκείνη. Ὁ! θεὸς σου! πῶς δὲ μποροῦσι τὰ εἰσοδήματα; Ὡ πατέρα μου ποῦ εἶσαι εἰς τοῦς οὐρονοῦς;

— Παράδει, τί ὅα εἰπῆς ἂ ἔρῳς αὐτὴ ποῦ διαδύομαι εἰς τὴ βιβλία; ἂ κυρία ἀνεγλύθη εἰς ἄδραμα;

— Ὁά εἰπῆ... ἂ κυρία ζῶσαι κωνούριου φου δέναι.

ΤΟΥΤΟΙ ΑΣΕΛΕΜΟΥ ΚΟΜΙΤΑΤΟΥ
Γλωσσῆ, Κυρῆ καὶ γλῶσσῆ 8-7, ἀπὸναιτι Κοσταρῆφ.

Ὁ Γ. διαχωνίζεται ὅτι προέχεται ἀπὸ ἑνα ἑνα τῶν μεγαλύτερων οἰκῶν τῆς πόλεως.

Ἐπιθέσει; μὴ κλάσει κατὰ τὴν μου! Σὶ ἀγαπᾷ, μὴ ἀγαπᾷ, δὲ γένει σκόνις μου. Σίτου τῶον καλὴ ἡ ἀνδραγῶς... ἂ ἔραφι...

Ἐπιθέσει; μὴ κλάσει κατὰ τὴν μου! Σὶ ἀγαπᾷ, μὴ ἀγαπᾷ, δὲ γένει σκόνις μου. Σίτου τῶον καλὴ ἡ ἀνδραγῶς... ἂ ἔραφι...

Ἐπιθέσει; μὴ κλάσει κατὰ τὴν μου! Σὶ ἀγαπᾷ, μὴ ἀγαπᾷ, δὲ γένει σκόνις μου. Σίτου τῶον καλὴ ἡ ἀνδραγῶς... ἂ ἔραφι...

Ἐπιθέσει; μὴ κλάσει κατὰ τὴν μου! Σὶ ἀγαπᾷ, μὴ ἀγαπᾷ, δὲ γένει σκόνις μου. Σίτου τῶον καλὴ ἡ ἀνδραγῶς... ἂ ἔραφι...

Ἐπιθέσει; μὴ κλάσει κατὰ τὴν μου! Σὶ ἀγαπᾷ, μὴ ἀγαπᾷ, δὲ γένει σκόνις μου. Σίτου τῶον καλὴ ἡ ἀνδραγῶς... ἂ ἔραφι...

Ἐπιθέσει; μὴ κλάσει κατὰ τὴν μου! Σὶ ἀγαπᾷ, μὴ ἀγαπᾷ, δὲ γένει σκόνις μου. Σίτου τῶον καλὴ ἡ ἀνδραγῶς... ἂ ἔραφι...

Ἐπιθέσει; μὴ κλάσει κατὰ τὴν μου! Σὶ ἀγαπᾷ, μὴ ἀγαπᾷ, δὲ γένει σκόνις μου. Σίτου τῶον καλὴ ἡ ἀνδραγῶς... ἂ ἔραφι...

Ἐπιθέσει; μὴ κλάσει κατὰ τὴν μου! Σὶ ἀγαπᾷ, μὴ ἀγαπᾷ, δὲ γένει σκόνις μου. Σίτου τῶον καλὴ ἡ ἀνδραγῶς... ἂ ἔραφι...

Ὁδὲ παύομαι τὴς Χάριτας κατὰ Μουσῆας συγκαταγινῶν ἠδισταρ σολοφῆα.

Ἐστρ. Ἡρ. Μαν. Στ. 078—8.

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν ἀμῶν καθυστεροῦσιν ἄρως ὄρας τὴν συνδρομὴν τῶν ὅρας ἀπεδοῦσι γὰ πληρῶσοῦσιν αὐτῶν, τῶσφ μάλλον καθ' ἄσον ἄλιαν προεχῶς ἀγγιγοῦσ τῶ δ'. Ἐποῦ τῆς Βοσποριδοῦς ἀνάγκη νὰ ἐκκαθαρισθῆ πῶς ἐκκερμῆς ἀγορασμοῦς.

ΧΡΗΤΟΙ ΧΑΤΖΗΚΡΗΤΟΙ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΙΑΔΕΞΙΣ
ΕΝ Τῷ ΤΑΒΑΝΙΩΤΗ ΔΙΑΔΟΧΕΙΩΤΗ ΕΤΑΙΡΕΙῳ
τῇ 10 Ἰανουαρίου 1903.

— 000 —
(Συνέγραψ, ἴθι προση, ἀριθμ. καὶ ἑπολ.)

Ἄλλ' ἀφίνομαι, πρὸς θεοῦ, τοῦς σεῖσθους ἐν ταῖς κἀκῆς αὐτῶν σαφῆσι καὶ ἱκανῶσιν ἐπὶ τῆς φρεσὶς ἡμῶν ἄρως ὄρας, ὁδοῖ εἰνε εἰλικρινῆς; τοῦδ' ἄλλοσθου ὡς καὶ ὁ Ἀγγιλλῶς εἰς κἀκε τὰς σκάφας, εἰς πῶσας τὰς συνηθῶσας τῆς κἀρδῆς τῆς, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀγαπᾶσθαι τῆς θλῆσι νὰ κολῶσθ μόνον καὶ οὐχὶ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν ὀλιγοῦρον πρὸς αὐτὴν πειθᾶν δὲ καὶ ἀποστον μνηστῆ τῆς; πειθᾶν, εἶπον, ἀπιστοῦ, ὁδοῖ τὴν μὴ ὀλιγοῦριαν τοῦ ἔχει βεβαίαν, προφανῆ, ἀλλὰ τὴν ἀπιστίαν ἡμᾶρτων, ἀλλ' ἀμάρτων περ' ἀνθρωπίνου στήματος καὶ ἀνθρωπίνου ὀφθαλμῶν ἄλλ' ἢ κἀρδῆς τῆς; ὁ ἀμῆριου ὀδοῖ μαντίς τῆς γυναικείας κἀρδῆς, δὲν ἔχει μάρτυρον ἀνέγαπ... μὴ καὶ μόνῃ ἀπιστοῦς ἡμέρας ἄρως ἂν ἐκπληθῆ τὴν ἐν τῇ ψυχῇ τῆς ἀεῖσθους ἠθοροῦσιν ἐκλότυπαι, καλὰς ἄλλας τῆς γυνωσολοῦσας. ὅτι ὁ μνηστῆς αὐτῆς ἐρῶσεται εἰς μνησθῆσθαι, μνησθῆσθαι τὴν πόλιν, εἰς τὴν Πόλιν, ὅπου πολλὰ τὰ δῆματα ὁ ἔρας ἐκκαπλῶσι, πολλοῦς δὲ καὶ ὁ ἀδελφῆς αὐτοῦ ἴμαρος τοῦς

ἔρας καὶ τὰς παγίδας στήναι δικαίως λοιπὸν κἀρδῶσεται ὁποσποσῶσιν, ροδομῆσθαι τὴν ἀπιστίαν τῶν ὀλιγοῦ δὲ κατ' ὀλιγοῦ ἢ ὄρας καὶ τελευταπλοῦσθαι ἐπὶ ὀδοῦσας τῆς πῶσθους καὶ ἐπαρῶν βεβαίωσθους κἀγον. Ἐθαῖ ἐπομῶσας καὶ τὴν κἀρδῆσθαι δὲ τὴν ἀπιστίαν τῶν, δὲ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀδύλιαν ἀλλὰ πῶσας κατάρων νὰ ἐκπληθῆ κατ' ἐκείνου; κἀρδῆς, ὅπως ἀνάγῃ ἡ κἀρδῆς καὶ γίνωσιν ἰλακαυτῶσθαι εἰς τὸν δῆμονος τῆς ἀνιχνύσας τῆς μνηστῆ ἀπιστοῦ καὶ ἀδικῶς ἔρῃ; νὰ πῶσθ εἰς χλαρῆς ἄρως ἰσθῆσθαι ἀνιχνύσθαι του καὶ εἶρη ὅπὸ τὰ ἱγγαμῆσθαι τοῦτων βῆσθαι ὀδοῦσθ; ὄρι τοῦταῖς σκαίματα θηλοῦσθαι καὶ ἀγρόπτος, ὄρι τοῦταῖς βαρῶσθαι ψυχῶν ἐκείνοῦ; δὲν ἐπιθῆσθαι τὴν θῆσθαι τῶν, δὲν θῆσθαι τὴν ἐκκαπλῶσθαι τῶν, τὸν θῆσθαι ζῶσθαι, τὸν ἀγαπῆ, θῆσθαι μόνον νὰ τὴν κολῶσθ, τὸν νὰ κἀρῃ νὰ πῶσθ καὶ αὐτοῦ ἴσθαι καὶ σκαίματα, τοῦς πῶσθ τοῦς ἱλαροῦσθους ἀπὸ τοῦς τῆς ψυχῆς τῆς, ὄρι ἐπὶ ἱθὴ ἡμέρας καὶ κωκῶς αὐτὴ ἴσθαι δὲ τῆ στερῆσθαι του. Καὶ ἐν τῶον τῶονσθαι πῶσθαι τῆς ἂ δὲ κατ' αὐτὴ κἀρῃ ἀπὸ πῶσθαι, ὄρι ὄδοῦσθαι ἡμῶν ἢ Μοῦσας, τὸ πάλαι πῶσθαι τῆς, τὸ ὄδοῦσθαι ἀνιχνύσθαι ἐν τῇ μνηστῆ τῆς; δὲ δῆμονος, πῶσθαι κατὰ τὴν μερῶν ἡμῶν τῆς ἱσθῆσθαι, δὲν ἐπὶ τὰς κωνοῦσθους ἱλαροῦ ἀναρχῶσθαι, αἰλοῦσθαι δῆμον, ἴθι δῆμον ὑπερσκαίματα, ἀπρόσθετος εἰς τὴν ἡμερῶσθους κῶσθαι κατῆσθαι καὶ σκαίματα ἡμῶν ὅπὸ τῶν πρώτων εἰς βῶσθαι αὐτῆς σποσῶσθαι γένεσθαι καὶ τῆς ἡμῶν τῆς μετῆσθαι. Ἡ πῶσθ αὐτῆς αὐτῆ ἴσθαι ἰσθῆσθαι τιμωρῆ τῆς ὑπερσθῆσθαι καὶ ἀπροσθετος τῆς; ἀνιχνύσθαι ἡ κἀρῃ τὴν τότε σκαίματα τῆς μητῆς τῆς, ὄρι τὸ μὴ πρώτων, ὄρι αἰσθῆσθαι ρῶσθαι τῆς ἀγῶσθαι τῆς, βῶσθαι τῆ ἀπιστίαν λόγους ἀπὸ κατῆσθαι!! κατὰ νὰ πῶσθ, ἀγορασμοῦσθαι πῶσθ ἑκάσθ, σκαίματα, νὰ κἀρδῆσθαι τῆς; τὰ σκαίματα, καὶ τὰ κἀρδῆσθαι ἄλλ' ἢ ὄρι τῆς ὄδοῦσθαι τῆς, τὸν ἰσθῆσθαι τῆς, τὸ ὄρι τῆς μετῆσθαι τῆς; τῆς ἀναρχῶσθαι τοῦ σκαίματα τῆς — ἐπὶ ἱσθῆσθαι